

17. Types of Characters – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sites.google.com/site/essafterschooltutoring/home/literature/character/types-of-characters> – Назва з екрану. – (20.12.2014).
18. Types of Characters in Fiction – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://learn.lexiconic.net/characters> – Назва з екрану. – (20.12.2014).

Арістова Н.О.

Національний університет біоресурсів і природокористування України

ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТИ ВЕЛИКИХ І МАЛИХ ПРОЗОВИХ ФОРМ (НА МАТЕРІАЛАХ СУЧАСНОЇ ЛІТЕРАТУРИ АНГЛОМОВНИХ КРАЇН)

Анотація

Стаття присвячена проблемі вивчення основних елементів великих і малих прозових форм. Проаналізовані сучасні підходи провідних американських та англійських науковців щодо класифікацій основних елементів великих і малих прозових форм. У статті проведено короткий огляд основних елементів великих і малих прозових форм на матеріалах сучасної літератури англійськомовних країн. Встановлені і проаналізовані основні елементи сюжету. Представлено теоретичний матеріал для роботи над теоретико-літературним поняттям «персонаж».

Ключові слова: сучасна література англійськомовних країн, персонаж, роман, сюжет, конфлікт, тематика, мала прозова форма, велика прозова форма.

Арістова Н.А.

Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины

ОСНОВНЫЕ ЭЛЕМЕНТЫ БОЛЬШИХ И МАЛЫХ ПРОЗАИЧЕСКИХ ФОРМ (НА МАТЕРИАЛАХ СОВРЕМЕННОЙ ЛИТЕРАТУРЫ АНГЛОЯЗЫЧНЫХ СТРАН)

Аннотация

Статья посвящена проблеме изучения основных элементов больших и малых прозаических форм. Проанализированы современные подходы выдающихся американских и английских ученых относительно классификаций основных элементов больших и малых прозаических форм. В статье проведен краткий обзор основных элементов больших и малых прозаических форм на материалах современной литературы англоязычных стран. Установлены и проанализированы основные элементы сюжета. Представлен теоретический материал для работы над теоретико-литературным понятием «персонаж».

Ключевые слова: современная литература англоязычных стран, персонаж, роман, сюжет, конфликт, тематика, малая прозаическая форма, большая прозаическая форма.

УДК 81-116

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СТРУКТУРНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Архелюк В.В.

Буковинський державний фінансово-економічний університет

Розглянуто напрями структурної лінгвістики. Визначено основні властивості мовних факторів, розкрито різні підходи дослідження мовних одиниць, трансформаційної граматики, глибинних та поверхневих структур і універсалій.

Ключові слова: структурна лінгвістика, дистрибуція, трансформаційна граMATика, універсалії.

Постановка проблеми. Структурна лінгвістика – галузь мовознавства, предметом якої є будова (структура) мови. Виникнення структурної лінгвістики зумовлене рядом факторів: 1) необхідністю віднайти цілісність об'єкта мовознавства; 2) прагненням подолати безроздільне панування порівняльно-історичного методу, який не задовольняв практичних потреб перекладу, викладання іноземної і рідної мов, укладання словників, створення практичних граматики; 3) внутрішньою логікою розвитку мовознавства, яке, пройшовши етапи зовнішнього боку об'єкта, зіставлення з іншими об'єктами, вивчення історії, підійшло до пізнання його внутрішньої структури; 4) розвитком структурного підходу до об'єкта свого вивчення у різних науках у ХХ ст.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Мовознавці в різних країнах, зокрема, Фердинанд де Соссюр, Л. Блумфільд, Бодуен де Куртене, Л. Сьєлслев, З. Харріс, представники вітчизняної науки: П.Ф. Фортунатов, С.К. Шаумян, Ю.Д. Апресян, Л.В. Щерба, Р.Р. Піотровський, В.С. Перебийніс та ін. висловили ряд положень, які стали основою структурної лінгвістики. Слід підкреслити, що виникнення структурної лінгвістики зумовлене попередніми досягненнями мовознавства. Якби мовознавча наука не досягла значних успіхів у вивченні свого об'єкта, були б неможливими виникнення та успішний розвиток структурної лінгвістики.

Постановка завдання. У даній статті ми плануємо розглянути напрями структурної лінгвістики,

питання трансформаційної граматики, глибинні та поверхневі структури, структурні узагальнення та універсалії.

Виклад основного матеріалу. Структурна лінгвістика пропонує визначення мови як комунікативної семіотичної системи, яка має свою структуру, що створюється відношеннями мовних одиниць. Такий погляд на мову спричинив формулювання ряду постулатів, якими визначається системно-структурне дослідження мовних фактів: внутрішня/зовнішня лінгвістика, синхронія/діахронія, мова/мовлення, парадигматика/синтагматика, значення/значимість, тотожність/різниця. Опис структурних властивостей мови вимагає спеціальних методів, пов'язаних із методологією цього напрямку.

Взірцем структурного опису мови в V ст. стала граMATика санскриту давньоіндійського мовознавця Паніні [5]. Петрус Рамус [4] у XVI ст. розглядав суто формальні протиставлення у своїй граMATиці. Проте засновником структурної лінгвістики вважають Ф. де Соссюра, який сформулював ряд положень, що стали основою про знаковий характер мови, зовнішню і внутрішню лінгвістику, мовлення і мовленнєву діяльність.

За структурною лінгвістикою будова мови багатоступінчата: це сукупність менших структур (підструктури); кожна з них – сукупність певної кількості елементів (одиниць). Підструктури та їхні елементи пов'язані сіткою відношень. Елементи і відношення перебувають у взаємодії: елементи визначають характер відношень і визначаються ними. Для дослідження структури мови та її одиниць у структурній лінгвістиці використовують формальні методи, що не спираються на семантику як основу визначення і класифікації одиниць мови.

Одним із напрямів структурної лінгвістики є *дескриптивна лінгвістика*, основний постулат якої: мову слід розуміти й описувати з погляду її внутрішньої структури. При цьому мову визначають як текст достатньої довжини, тобто мова і мовлення не розмежовуються. Це наслідок того, що дескриптивісти в основному працювали з інформантами – носіями мови, аналізуючи їхні висловлювання шляхом постановки серії питань, сформульованих так, щоб відповідь була лише «так» чи «ні», тобто щоб максимально обмежити суб'єктивізм і опору на значення. Дескриптивна лінгвістика вважає, що значення не може бути критерієм встановлення і класифікації одиниць мови, оскільки воно базується на інтуїції і є фактором суб'єктивним. Прагнучи максимальної об'єктивності й точності наукового опису мови, дескриптивісти розробили ряд ефективних методик лінгвістичного аналізу з опорою на форми мовних одиниць та їх розподіл у мовленні й тексті: процедури польової лінгвістики, дистрибутивний аналіз і трансформаційний метод, аналіз за безпосередніми складниками, моделювання. Вони набули великого поширення у мовознавстві і в дослідженні одиниць усіх рівнів мови, у тому числі для розмежування значень і в семантичних класифікаціях.

Одними з найважливіших методик з погляду дескриптивної лінгвістики є дистрибутивний аналіз і трансформаційний метод, деякі аспекти яких ми і розглянемо.

Отже, основу дескриптивної лінгвістики, як вже було зазначено, становить поняття дистрибуції. Дистрибуція елементу – це сукупність оточень, що складаються також з елементів, у яких цей елемент може зустрічатися в мовленні: для фонем – це попередні й наступні фонемі, для морфем – попередні й наступні морфемі, для слів – попередні й наступні слова. Дистрибуція може бути поверхневою,

коли розглядається оточення на глибину одного елемента, й глибокою – на більшу кількість елементів.

Таким чином, можливість використання дистрибутивної методики при аналізі мовних явищ виходить із розуміння, що кожна мовна одиниця має своє особливе оточення, тобто в дистрибутивних властивостях мовної одиниці реалізуються її внутрішні властивості, які відображають її функціональну роль. Немає двох одиниць, оточення яких би повністю збігалося.

На основі аналізу дистрибуції мовних елементів виділяють дистрибутивні класи. Існує таке дистрибутивне правило: якщо два елементи зустрічаються в одному й тому ж оточенні, то вони належать до одного класу.

Перед лінгвістом при дистрибутивному аналізі стоять завдання, які можна інтерпретувати як послідовні етапи: 1) сегментація тексту (мовленнєвого потоку) на одиниці певного рівня (звуки, слова тощо); 2) ідентифікація виділених одиниць, тобто об'єднання їх у певні класи (фонемі, морфемі, лексеми тощо); 3) виявлення відношень між виділеними класами. Для ідентифікації мовних одиниць використовують прийом субституції (в межах того самого оточення підставляють різні елементи).

В одному і тому самому оточенні взаємозамінні елементи належать до одного дистрибутивного класу.

При визначенні класів іноді виникають такі труднощі:

1) два елементи в одному оточенні взаємозамінуються, а в іншому – ні;

2) один елемент може замінятися двома чи більше послідовними елементами;

3) та сама форма зустрічається в різних позиціях.

Розрізняють три типи дистрибуції: *доповнююча, контрастна та вільного варіювання*. Це розрізнення дуже важливе для ідентифікації досліджуваних мовних одиниць.

Мовні одиниці знаходяться у відношенні доповнюючої дистрибуції, коли кожна з них зустрічається в такій сукупності контекстів, у якій не зустрічається жодна з інших, тобто коли мовні одиниці не зустрічаються в однакових оточеннях. Якщо ж мовні одиниці перебувають у тих самих оточеннях і при цьому розрізняють їх значення, то вони знаходяться в контрастній дистрибуції.

Дистрибутивний аналіз набув широкого застосування в лінгвістиці, зокрема у трансформаційній граMATиці, оскільки може бути використаний при аналізі мовних одиниць будь-якого рівня.

Одним з важливих аспектів структурної граMATики є структурна (синтаксична) й семантична сполучуваність речень одне з одним.

Існує багато поглядів на проблему співвіднесеності речень. Одні вчені стверджують, що, наприклад «активне стверджувальне» речення співвідноситься з «пасивним стверджувальним» (як-от: *The cat has killed the mouse // The mouse has been killed by the cat*) та з «активним питальним» (наприклад: *The cat has killed the mouse // Has the cat killed the mouse?*). Інші мовознавці вивчають системний зв'язок між незалежними простими реченням і вставними структурами. Наприклад, у реченнях *I know that the cat has killed the mouse* і *I wonder whether the cat has killed the mouse* вставні структури *that the cat has killed the mouse* і *wonder whether the cat has killed the mouse* пов'язані з незалежним реченням *The cat has killed the mouse*.

Отже, у трансформаційній граMATиці існує кілька способів розгляду подібних зв'язків між реченнями. Ці зв'язки, як правило, визначаються за допомогою певних трансформацій.

Правила перетворень (трансформацій) для різних синтаксичних одиниць формулює такий різновид лінгвістичного дослідження як трансформаційний метод. Він був розроблений представниками дескриптивної лінгвістики на початку 50-х років ХХ ст. З. Харрісом і Н. Хомським.

Суть цієї методики полягає в тому, що в основі класифікації мовних структур лежить їх еквівалентність іншим за будовою структурам, тобто можливість однієї структури перетворюватися на іншу (наприклад, активна конструкція може трансформуватися, як вже було зазначено, в пасивну).

Трансформаційний аналіз ґрунтується на уявленні, що в основі будь-якої складної синтаксичної структури лежить проста, через що за допомогою невеликого набору правил перетворень можна з простих структур вивести складні. Отже, синтаксична система мови має кілька підсистем, з яких одна є вихідною (ядерною), а всі інші похідними. У ядерну підсистему входять елементарні речення, які позначають найпростіші ситуації. Складні типи речень утворюються з ядерного шляхом різних трансформацій. Представити синтаксичну структуру речення – означає визначити ядерні типи, які лежать у його основі, і показати, внаслідок яких трансформацій воно виникло.

Трансформації розподіляють на горизонтальні, що не змінюють кількості елементів у реченні, та вертикальні, що збільшують або зменшують їх. До найпростіших належать трансформації перестановки членів синтаксичної одиниці та трансформації розширення речення введенням у нього нових елементів тощо.

Для трансформаційної методики дуже важливим є питання, що вважати критерієм еквівалентності трансформацій, тобто які перетворення можна вважати трансформаційними, а які ні. Таким критерієм є відношення підпорядкування між безпосередніми складниками в реченні. Якщо між словами у процесі трансформації між коренями різних слів у фразі залишаються ті ж зв'язки, то дані перетворення можна вважати трансформаціями.

Загальне завдання трансформаційного аналізу полягає в тому, щоб шляхом перетворень описати безліч висловлювань певної мови як похідних від порівняно невеликої кількості ядерних конструкцій. Твердження, що в основі багатоманітності синтаксичних типів у природних мовах лежить відносно проста система ядерних типів, перетворюваних за допомогою невеликого числа трансформаційних правил, стала відправною точкою для розвинутої Н. Хомським концепції породжувальної граматики.

З теорією трансформацій безпосередньо пов'язана теорія глибинних і поверхневих структур.

Глибинна структура – це спосіб абстрактного опису семантичної структури речення, це абстрактна формула, утворена найбільш загальними, універсальними елементами смислу. Якщо глибинна структура є узагальненим змістом речення, то *поверхнева структура* – це конкретний опис синтаксичної будови речення. Поверхнева структура забезпечує вираження глибинної синтаксичної семантики граматичними класами слів, тобто частинами мови. Як правило, одна глибинна структура реалізується в декількох поверхневих. Значно рідше трапляються випадки, коли одній поверхневій структурі відповідають дві глибинні.

Теорія глибинних структур, таким чином, поставила в центр граматичних досліджень семантику (засновник цієї теорії Н. Хомський стверджував, що глибинна структура лежить у плані змісту). «Глибинний синтаксис» – це семантичний синтаксис. Для цього напрямку характерна зацікавленість усім

прихованим, не даним у «поверхневій» формі вираження, прагнення опрацювати універсальну модель, яку можна було б застосувати до будь-якої мови, глибока інтерпретація семантики речення, залучення до семантичного вивчення речення мовленнєвої ситуації і, що особливо важливо, зняття широко практикованого раніше різкого протиставлення синтаксису і лексики.

Саме «глибинний синтаксис» дав поштовх для вивчення лексичного наповнення речення. Дослідження 60-80-х років ХХ ст. довели, що між структурою речення і його лексичним наповненням існує тісний взаємозв'язок. У логіко-граматичному синтаксисі виділяють чотири типи речень: 1) речення характеристичні; 2) речення тотожності, або ідентифікаційні; 3) речення-найменування, або номінаційні; 4) бутєві речення.

Крім того, речення має великий прагматичний потенціал – передає ставлення до предмета мовлення, до ситуації і до адресата. Ці прагматичні компоненти, взаємодіючи з семантичною структурою речення, формують його глибоку й багатоступеневу смислову структуру.

Глибинна структура є, можливо, найважливішим компонентом, її можна вважати «мостом» між синтаксисом і семантикою. Природа глибинної структури така, що вона містить елементи, трансформаційний компонент яких буде або не буде використовуватись у спеціальній деривації. Глибинна структура також містить важливі складники для створення семантичного представлення.

Трансформаційний компонент не лише пояснює поверхневі форми, але й передусім відповідає за пояснення структурних зв'язків між реченнями. Він складається з набору трансформаційних правил, сформульованих як структурні дії, які можуть додавати, вилучати або переміщувати складові частини. За допомогою кожного правила твориться структура, яка може бути самостійною і слугувати для подальших перетворень. Остаточна отримана структура, утворена після ряду всіх перетворень, і є синтаксичною поверхневою структурою. Ця структура доступна морфофонемному компоненту для фонологічної або орфографічної інтерпретації.

Семантичний компонент працює на синтаксичній глибинній структурі для того, щоб репрезентувати деякі аспекти значення речення. Але говорячи про семантичні представлення, необхідно пам'ятати про дві основні проблеми.

По-перше, система є граматиною «компетентності», а отже семантичне представлення охоплює лише деякі з тих досить обмежених аспектів значення, які належать компетентності. Види значень, які можуть бути пояснені, таким чином, є обмеженими, але семантичний компонент у поєднанні з синтаксисом зможе пояснити деякі типи двозначності, перефразування й часткового перефразування. По-друге, будь-які трансформації не торкаються значення. Усі елементи, що несуть якесь смислове навантаження, представлені у глибинній структурі, тобто доступні для семантичної інтерпретації. І це є дуже важливою умовою.

Необхідно також зробити короткий коментар щодо обраних форм значень. У більш ранніх версіях граматики «стандартної теорії» нічого не зазначалося про систематичне семантичне представлення як таке. Раніше семантичне представлення забезпечувалося у модифікованій формі предиката. Враховуючи подібні представлення, семантичний компонент зможе виконувати подальші дії з представлення, включаючи особливо ті, які залучають правила логічного висновку.

Морфологемний компонент працює на синтаксичній поверхневій структурі для того, щоб виробити фонологічне або орфографічне представлення речення.

Говорячи про структурно-семантичні відношення у реченнях, варто згадати історичний розвиток цієї моделі. Для представників структурної лінгвістики 40-50-х рр. ХХ ст. граматики були описом формальної дистрибуції лінгвістичних одиниць, і семантика в цьому випадку не розглядалася. Перша широко доступна трансформаційна граMATика Н. Хомського «Синтаксичні структури» [3] була традиційною. Але в останньому розділі розглядався зв'язок між синтаксисом і семантикою. Оскільки трансформаційна модель розвинулася у напрямку стандартної теорії, зріс інтерес науковців до об'єднання семантики в дескрипції. Особливо цей інтерес відбився у праці «Linguistics Today» [1]. Хоча принцип об'єданого опису був прийнятий трансформаційною школою ще до праці Н. Хомського «Аспекти теорії синтаксису» [2] – основи стандартної теорії, – не було загального узгодження щодо того, яка форма семантичного представлення повинна бути прийнята і як вона повинна працювати. Усі ці проблеми спричинилися до великої кількості різних дискусій. Можливо, саме тому увесь «тягар» дескрипції падає на синтаксис.

Важливим при розгляді структурно-семантичних зв'язків у реченні є питання про двоетапну процедуру творення речень: перший етап – основна структура, другий етап – поверхнева структура. Мета опису полягає в тому, щоб пов'язати форми зі значенням, а отже, є два аспекти цієї процедури. Один стосується питань про синтаксичну структуру, а також дистрибуції лінгвістичних одиниць у структурних конфігураціях. Другий – питань про семантичні інтерпретації. У цій моделі обидва аспекти виводяться з того, що структура, яка лежить в основі активної декларативної структури є у певному розумінні базовою.

Семантичні аргументи мають тенденцію до групування навколо питань про перефразування, двозначність, ідентичність зрозумілих елементів тощо. Якщо перетворення не змінюють значень, тоді, якщо набір поверхневих речень може бути отриманий з єдиної глибинної структури, вони повинні бути перефразуваннями, і лише єдина глибинна структура пояснює це. Про двозначність говорять тоді, коли трансформації, що працюють за двома чи більше різними глибинними структурами, стирають відмінності між ними, щоб утворити єдину поверхневу структуру. Щодо зрозумілих елементів, то якщо вони визначені в глибинній структурі і згодом вилучені, їх ідентичність доступна на глибинному рівні структури, з якого побудовані семантичні інтерпретації.

Синтаксичні аргументи ґрунтуються на уявленні, що мова є структурованою і що лінгвістичний опис повинен прагнути охопити більшість узагальнень про висвітлені структури. Трансформації сформульовані як структурні дії, призначені для узагальнень про структурні зв'язки. Суперечки тоді мають тенденцію до групування навколо таких питань як передбачувана невідповідність граматики фразової структури, бажання охопити важливі структурні узагальнення.

Перетворення охоплюють структурні узагальнення, якщо одне правило стосується структурної регулярності, яка повторюється від побудови до побудови в різноманітних комбінаціях з іншими правилами. У принципі, це є бажаним для того, щоб невеликим набором трансформацій, кожна з яких

виконує одну-єдину функцію і може бути поєднана з іншими перетвореннями, утворити складні зміни. Цей підхід також пропонує іншу причину, чому активне стверджувальне речення, яке розглядається, є найосновнішим типом: якщо спробувати цю процедуру, використовуючи як основні будь-які інші типи речень, опис буде набагато ускладненим.

Інший ряд аргументів стосується характеру правил про структуру складників, які необхідні, якщо хтось намагається створювати кожен зі структур незалежно. У ранніх працях з трансформаційної граматики зазначалося, що взагалі неможливо пояснити дистрибутивні факти мови за допомогою граматики фразової структури.

Наприкінці 1960-х – на початку 1970-х років розгорнулася активна діяльність з використання усіх цих аргументів. Здавалося, був запропонований потужний спосіб не лише опису поверхневих форм мови, але також пояснення багатьох аспектів структури мови. Трансформаційний погляд на мову запропонував розуміння усього цього в межах дворівневого опису і вибору двох термінів – глибинна і поверхнева структура. Крім того, уявлення про те, що невеликий набір правил основної фразової структури разом з обмеженим набором трансформацій, які можуть бути поєднані різноманітними способами для утворення величезної кількості типів речень, має внутрішню привабливість. Це подібно тому, як кілька атомних часток можуть об'єднуватися обмеженою кількістю способів, щоб утворити нескінченну кількість елементів фізичного світу.

Трансформаційна граMATика виконує дві важливі функції: дескриптивну й пояснювальну. Дескриптивна функція дає простір для класифікації і маніпуляції великої кількості складних даних. Це також суттєве джерело гіпотез про мову, а отже неоцінний провідник у пошуку нових даних.

Проте, можливо, основною є пояснювальна функція, оскільки пропонує пояснення на різних рівнях абстракції.

Одним із засобів пояснення характеру формальних систем мови і психологічних процесів, пов'язаних із творенням мови, є універсалії. Поняття про універсалії бере свій початок з поглядів Н. Хомського.

Взагалі, мовні універсалії визначають як суттєві властивості, важливі характеристики, наявні в усіх мовах або в більшості з них. Мовні універсалії визначають на основі трьох параметрів: 1) спільність властивостей усіх мов на відміну від мови тварин; 2) сукупність змістових категорій, що виражаються певними засобами в мові; 3) спільність властивостей самих мовних структур.

Універсалії показують, що може бути і чого не може бути в мові, іншими словами, вони визначають ті обмеження, які накладаються на мову і демонструють спільність принципів побудови всіх мов.

Н. Хомський вважав, що мова може бути охарактеризована набором «формальних» і «субстантивних» універсалій.

Формальні універсалії – це формальні властивості граматики. Усі граматики будуть мати правила фразової структури і набір трансформацій. Правила фразової структури матимуть певні спільні властивості: лексичні класи будуть розподілені в середині фразових класів; визначені структури будуть ієрархічними; правила будуть рекурсивними тощо. Трансформаційні правила структурно змінні, а отже можуть існувати специфічні типи трансформацій, які є універсальними. Подібні твердження наштоткують на думку про те, що на досить аб-

страктивних рівнях є глибинна структура, спільна для всіх мов.

Субстантивні універсалії – це, як вже було зазначено, категорії, спільні для всіх мов: лексичні категорії – такі, як іменник, дієслово, прикметник тощо і набір граматичних категорій – час, число і рід. Вимоги до лексичних категорій полягають у тому, що можливий набір цих категорій у будь-якій мові є обмеженим. Якась одна мова не може мати повного цілого набору. Так, деякі мови (наприклад, японська) не можуть визначити синтаксичної різниці між дієсловом і прикметником; або інші (наприклад, латинська мова) не можуть мати артиклів. Але мова не може й «винаходити» нову й унікальну лексичну категорію. Це, власне, стара думка, і описи мови повинні завжди проходити за малим набором таких категорій, але трансформаційна граматики відкрила перспективи формального визначення цих основних лексичних категорій. Подібне ж стосується і граматичних категорій. Якщо граматичні категорії

відповідають семантичним і якщо вони є універсальними, тоді можна зробити висновок і про природу сприйняття, і про природу мови. До того ж, у цьому аспекті мови не будуть відрізнятися, як то стверджують представники структуралістської школи.

Висновки та перспективи подальшого розвитку. Ми розглянули деякі проблеми структурної лінгвістики, зупинившись, зокрема, на дистрибутивному та трансформаційному методах. Важливим аспектом трансформаційної граматики є поєднання в реченнях структурного й семантичного елементів. Трансформаційна граматики виконує дві основні функції: описову й пояснювальну. У межах останньої важливе місце займають мовні універсалії, які в рамках розглянутої граматики відкрили перспективи формального визначення основних лексичних і граматичних категорій мови.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо у вивченні різних підходів розкриття проблем структурної лінгвістики.

Список літератури:

1. Brown Keith. *Linguistics Today* / Keith Brown. Fontana Paperbacks, London, 1984. – 283 p.
2. Chomsky Noam. *Aspects of the Theory of Syntax* / Noam Chomsky. Cambridge, Massachusetts: M.I.T. Press, 1965. – 251 p.
3. Chomsky Noam. *Syntactic Structures* / Noam Chomsky. Berlin/New York, De Gruyter Mouton; 2nd edition, 2002. – 117 p.
4. http://en.wikipedia.org/wiki/Petrus_Ramus
5. <http://uk.wikipedia.org/wiki/Паніні>

Архелюк В.В.

Буковинский государственный финансово-экономический университет

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ СТРУКТУРНОЙ ЛИНГВИСТИКИ

Аннотация

Рассмотрены направления структурной лингвистики. Определены основные свойства языковых факторов, раскрыты разные подходы исследования языковых единиц, трансформационной грамматики, глубинных и поверхностных структур и универсалий.

Ключевые слова: структурная лингвистика, дистрибуция, трансформационная грамматика, универсалии.

Arkhelyuk V.V.

Bukovyna State University of Finance and Economics

ACTUAL PROBLEMS OF STRUCTURAL LINGUISTICS

Summary

The issues of structural linguistics are considered. The basic properties of linguistic factors as well as different approaches of study the linguistic units, transformational grammar, deep/surface structures and universals are revealed.

Keywords: structural linguistics, distribution, transformational grammar, universals.